

CLAIRE
KEEGAN

„O virtuozitate
narativă ieșită
din comun.“

RICHARD
FORD

A treia lumină

Traducere de Iulia Anania

TREI

Anansi
CONTEMPORAN

ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
CONTEMPORAN

CLAIRE
KEEGAN

A treia lumină

Traducere din limba engleză și note de
Iulia Anania

Pentru Ita Marcus

și în amintirea lui David Marcus

Într-o dimineață de duminică, după prima liturghie din Clonegal, tatăl meu, în loc să mă ducă acasă, conduce mașina în adâncul comitatului Wexford, spre coasta de unde-și trag neamul ai mamei. E o zi fierbinte, strălucitoare, cu petice de umbră și lumină verzuie, surprinzătoare, de-a lungul drumului. Trecem prin satul Shillelagh, unde tatăl meu ne-a pierdut Shorthornul¹ roșcat la un joc de *forty-five*², apoi pe lângă târgul din Carnew unde bărbatul care câștigase junca o vânduse curând după aceea. Tatăl meu își aruncă pălăria pe locul pasagerului, coboară geamul și fumează. Îmi desfac cozile, îmi scutur părul și mă întind lată pe bancheta din spate, privind prin lunetă. Pe alocuri cerul e fără nori, albastru. Pe alocuri albastrul este acoperit de creta norilor, dar în cea mai mare parte e un amestec amețitor de cer și arbori scrijelit de cablurile ESB-ului³ de-a curmezișul cărora, din când în când, se întrec stoluri mici, maronii de păsări ce

dispar.

Mă întreb cum va fi în locul acesta care aparține familiei Kinsella. Vad o femeie înaltă aplecată peste mine, punându-mă să beau lapte abia muls, cald încă. Vad o altă versiune a ei, mai puțin probabilă, în șorț, turnând aluat de clătite într-o tigaie, întrebându-mă dacă mai vreau una, așa cum face uneori mama când e binedispusă. Bărbatul nu are cum să fie mai înalt decât ea. El o să mă ducă în oraș cu tractorul și o să-mi cumpere limonadă roșie⁴ și chipsuri. Sau o să mă pună să curăț adăposturi și să adun pietre, să smulg buruieni și să culeg ștevie de pe câmp. Îl văd scoțând din buzunar ceea ce sper că este o monedă de cincizeci de penny, dar se dovedește a fi o batistă. Mă întreb dacă familia trăiește într-o gospodărie veche sau un bungalow nou, dacă au latrină sau baie înăuntrul casei, cu vas de toaletă și apă curentă. Mă văd stând întinsă într-un dormitor întunecos, împreună cu alte fete, spunând lucruri pe care nu le-am repeta la venirea dimineții.

Pare că durează un veac până ce mașina încetinește și cotește pe o alee dată cu bitum, îngustă, apoi se hurducăie când roțile trec peste grilajul pentru vite. De amândouă părțile, gardurile vii dese sunt tunse drept. La capătul aleii se

află o casă lungă, albă, cu arbori ale căror crengi mătură pământul.

— Tată, zic. Pomii.

— Ce-i cu ei?

— Sunt bolnavi, zic.

— Sunt sălcii plângătoare, răspunde el și-și drege glasul.

În curte ferestrele înalte, strălucitoare ne reflectă venirea. Mă văd privind de pe banchetă, sălbatică precum o țigăncușă, cu părul desfăcut tot, dar tatăl meu, la volan, arată exact ca tatăl meu. Un copoi mare, liber, a cărui blană e murdărită de umbrele arborilor, scoate câteva lătrături aspre, fără prea mare tragere de inimă, apoi se așază pe ultima treaptă și privește înapoi, spre ușa în pragul căreia s-a oprit un bărbat. Are un corp pătrășos, ca oamenii pe care îi desenează uneori surorile mele, dar sprâncenele îi sunt albe, asortate cu părul. Nu arată deloc ca rudele mamei, care sunt toți înalți, cu brațele lungi, și mă întreb dacă nu am ajuns la casa greșită.

— Dan, face bărbatul, încordându-se. Cum o duci?

— John, zice Tati.

Stau în picioare, privind prin curte pentru o scurtă vreme, apoi vorbesc despre ploaie: cât de puțin a plouat, cum are

nevoie câmpul de ploaie, cum preotul din Kilmuckridge s-a rugat pentru ploaie chiar în dimineața asta, cum nu s-a mai pomenit o astfel de vară. Fac o pauză când tatăl meu scuipe, apoi conversația se duce către prețul vitelor, CEE⁵, munții de unt⁶, costul varului și al deparazitării oilor. E ceva cu care sunt obișnuită, felul ăsta în care nu vorbesc bărbații: le place să disloce un smoc de iarbă cu călcâiul încălțării, să lovească cu palma în capota mașinii înainte ca aceasta să demareze, să scuipe, să stea cu picioarele crăcănate, ca și cum nu le-ar păsa.

Când doamna Kinsella iese, nu le da atenție bărbaților. E chiar mai înaltă decât mama, cu același păr negru, dar al ei e tuns scurt, ca o cască. Poartă bluză cu imprimeu și pantaloni cafenii, evazați. Ușa mașinii se deschide și sunt scoasă afară și sărutată. Fața mea, pupată, se înroșește lângă a ei.

— Ultima dată când te-am văzut erai în cărucior, spune ea și se dă în spate, așteptând un răspuns.

— Cărucioru-i stricat.

— Da' ce-i cu el?

— Fratele meu l-a folosit drept roabă și i-a căzut o roată.

Femeia râde, își linge degetul mare și îmi șterge ceva de pe

față. Ii simt degetul, mai moale decât al mamei, ștergând ce o fi fost. Când se uită la hainele mele, îmi văd prin ochii ei rochia subțire de bumbac și sandalele prăfuite. Preț de o clipă, niciuna dintre noi nu știe ce să spună. O briză ciudată, coaptă, traversează curtea.

— Intră, *leanbh*⁷.

Mă conduce în casă. În hol e întuneric preț de o clipă; când șovăi, femeia șovăie și ea. Intrăm în dogoarea bucătăriei, unde mi se spune să șed, să mă simt ca la mine acasă. Pe sub mirosul copturilor e ceva dezinfectant, un soi de înălbitor. Femeia ridică o tartă cu rubarbă din cuptor și o pune pe bancă la răcorit: sirop gata să dea pe-afară, foi subțiri de patiserie coapte într-o coajă. Un curent rece vine dinspre ușă, dar aici este cald, tăcere și curățenie. Florile înalte de ochiul-boului sunt la fel de liniștite precum paharul înalt de apă în care se află. Nu există nicăieri semne lăsate de vreun copil.

— Și, cum o mai duce mămica ta?

— A câștigat zece lire la obligațiunile cu premii.

— Nu zău!

— Ba da. Am mâncat toți peltea și înghețată și a cumpărat o cadă nouă și un set de scule pentru reparat bicicleta.

— Ditamai răsfățul!

— Pe bune, spun și simt din nou pe pielea capului dinții de metal ai pieptănului de azi-dimineață, mâinile puternice ale mamei când mi-a împletit strâns cozile, burta ei pe spatele meu, întărită de următorul copil.

Mă gândesc la chiloții curați pe care i-a pus în valiză, scrisoarea și ce ar fi putut să scrie în ea. Vorbele pe care și le-au spus:

Cât ar trebui să o țină?

Nu pot s-o țină cât doresc?

Asta să le spun? a zis tatăl meu.

Spune-le ce vrei. Oricum asta faci mereu.

Acum doamna Kinsella umple cu lapte un ulcior smălțuit.

— Mama ta trebuie că-i ocupată.

— Îi așteaptă să vină să cosească fânul.

— Da' n-aț' cosit? face ea. Nu-i cam târziu?

Când bărbații vin din curte, se face pentru o clipă întuneric, apoi încăperea se luminează la loc când se așază.

— Ei bine, doamnă, spune tatăl meu, trăgând un scaun.

— Dan, face ea, cu altă voce.

— Ce mai arșiță azi.

— E cald, da.

Se întoarce cu spatele ca să aibă sub ochi ceainicul, așteptând.

— S-ar bucura câmpurile de nițică ploaie.

— N-o să plouă destul.

Femeia privește spre perete ca și cum acolo ar atârna vreun tablou, dar nu e niciunul pe peretele acela, doar un ceasornic mare de mahon cu două limbi și un pendul mare de cupru, care se leagănă.

— A fost totuși un an grozav pentru fân. N-am văzut niciodată așa ceva, zice Tati. E plin fânarul. Când l-am urcat, aproape că mi-am spart capul în căpriori.

Mă întreb de ce tatăl meu minte în legătură cu fânul. Are tendința să mintă despre lucruri care ar fi minunate dacă ar fi adevărate. Undeva, în depărtare, cineva a pornit o drujbă care zumzăie o vreme acolo ca o viespe mare, pusă pe-nțepat. Aș vrea să fiu afară, la lucru, pentru că nu sunt obișnuită să stau cuminte și nu știu ce să fac cu mâinile. O parte din mine vrea ca tatăl meu să mă lase aici, în timp ce o parte vrea să mă ia cu el înapoi, la ce-mi e cunoscut. Sunt într-un loc unde nici nu pot să fiu ce sunt mereu și nici nu pot să mă transform

în ce aş putea fi.

Ceainicul evacuează aburul și bolborosește până în punctul de fierbere, în timp ce capacul de oțel îi clămpănește. Silueta unei pisici negru cu alb se mișcă pe pervazul ferestrei. Pe podea, umbra femeii se întinde peste dalele dure, curate, aproape să- mi atingă scaunul. Kinsella se ridică și ia o stivă de farfurii din dulap, deschide un sertar, scoate cuțite, furculițe și lingurițe de ceai. Scoate capacul unui borcan cu sfeclă, pune din ea pe o farfurioară cu o furculiță mică pentru servit, dă la iveală cremă de întins pe pâine și sos pentru salată. Tatăl meu îl privește cu atenție. Deja au apărut un bol cu roșii și ceapă tăiate mărunt, o pâine proaspătă, o bucată de cheddar roșu.

— Și Mary cum o duce? întreabă femeia.

— Mary? I se apropie vremea, răspunde tatăl meu, apoi se lasă pe spate, satisfăcut.

— Presupun că ultimul copil crește zdravăn?

— Da, zice Tati, să-i hrănești e problema. Copiii au poftă de mâncare... și, crede-mă, și ăsta-i la fel.

— Ah, toți mâncăm mai mult la răstimpuri, la fel și creștem, zice femeia, ca și cum ar fi ceva ce el ar fi trebuit să

știe.

— Ea o să mănânce, da' poți s-o pui la muncă.

Kinsella ridică privirea:

— Nu-i nevoie de așa ceva, spune el. Copila nu o să trebuiască decât să o ajute pe Edna prin casă.

— O găzduim cu bucurie, îi ține femeia isonul. Fetița e binevenită aici.

— O să vă mănânce urechile, zice tatăl meu, da cred că-ntr-un an d-aci-ncolo vă-nvățați unii cu alții.

Când ne așezăm la masă, Tati se întinde după sfeclă. Nu folosește mica furculiță pentru servit, ci se înfinge în farfurie cu a lui. Care pătează șunca roz, o face să sângereze. Se toarnă ceai. Cât mâncăm se lasă o tăcere întreruptă, când cuțitele și furculițele noastre fac bucăți ce se află în farfurii. Apoi, după ceva timp, se taie tarta. Smântână se revarsă în băltoace peste aluatul fierbinte.

Acum că tata m-a adus și și-a mâncat porția, îi arde buza după tutun; să-și fumeze țigara și să plece. Întotdeauna e așa: nu stă niciodată prea mult într-un loc după ce a mâncat — nu ca mama, care ar vorbi până ce se înserează și se luminează din nou. Cel puțin asta spune tata, deși eu nu știu

să se fi întâmplat vreodată așa. Cu mama totul e doar muncă: cu noi, să facă unt, să facă de mâncare, să ne spele, să ne trezească, să ne pregătească pentru liturghie și școală, să încarce vițeii, să tocmească oamenii să are și să netezească câmpul cu grapa, să tragă de bani și să pună alarma. Asta însă e o altfel de gospodărie. Aici ai loc și timp să gândești. Aici s-ar putea să existe chiar și bani puși deoparte.

— Ar fi bine s-o iau din loc, face Tati.

— Unde te grăbești? zice Kinsella.

— Încă-i lumină și mai am de stropit cartofii.

— Nu-i teamă de mană în serile astea, spune femeia, dar se ridică oricum și iese pe ușa din spate cu un cuțit ascuțit.

Vreau să merg cu ea, să scutur țărâna de pe ce are de tăiat și să car înapoi în casă. Cât timp ea e afară, un soi de tăcere tot crește între cei doi bărbați.

— Dă-i ăsta lui Mary, zice femeia când se întoarce. Mă cocoșează rubarba, ce fel de an o fi și ăsta.

Tatăl meu ia rubarba, dar o ține la fel stângaci cum ar ține un copil. O tulpină cade pe podea, apoi alta. Așteaptă ca femeia să le ridice și să i le dea. Ea așteaptă ca el să o facă. Niciunul dintre ei nu vrea să se lase mai prejos. Până la urmă,

Kinsella se apleacă să le adune.

— Poftim, face el.

Afară, în curte, tatăl meu aruncă rubarba pe bancheta din spate, se urcă la volan și pornește motorul.

— Mult noroc, zice, sper ca fata asta să nu vă facă necazuri.

Apoi se întoarce spre mine:

— Tu-ncearcă să nu intri-n belea.

Mă uit cum bagă mașina în marșarier, cotește pe alee și se îndepărtează. Aud roțile izbind podețul din grilaj pentru vite, apoi schimbarea vitezelor și zgomotul motorului care se întoarce pe drumul pe care am venit. De ce a plecat fără să-și ia măcar rămas-bun, fără să pomenească măcar despre cum are să se întoarcă după mine? Adierea ciudată, arțăgoasă care traversează curtea pare mai răcoroasă acum, iar norii mari și albi au năvălit peste șură.

— Ce te necăjește, copilă? întreabă femeia.

Mă uit în jos la picioarele mele, murdare în sandale.

Kinsella se apropie:

— Orice ar fi, spune-ne. Nu ne supărăm.

— Dumnezeule mare, doar n-a plecat și a uitat complet de lucrușoarele tale! face femeia. Nu mă mir că ești supărată.

Omu' ăsta-i cu mintea-mprăștiată.

— Nici vorbă, spune Kinsella, găsim niște haine cât ai zice pește.

— Tot nici vorbă o să fie și-ntr-un an d-aci-ncolo, face femeia, imitându-l pe tatăl meu.

Râd tare amândoi, preț de o clipă, apoi se opresc. Când o urmez pe femeie înăuntru, îmi doresc să spună ceva, ca să-mi alunge grijile. În schimb ea strânge masa, ia cuțitul ascuțit și sta în lumina de sub fereastră, spălând lama la robinet. Se uită lung la mine în timp ce o șterge, apoi pune cuțitul deoparte.

— Acum, fătușcă, zice ea, cred că n-ar fi rău să faci o baie.

Dincolo de bucătărie, treptele acoperite cu mochetă duc spre o încăpere deschisă. În ea se află un pat dublu mare cu o cuvertură din lasetă și câte o lampă pe fiecare parte. Știu că aici dorm ei și, dintr-un motiv care îmi scapă, mă bucură că dorm împreună. Femeia mă conduce spre o baie, unde pune dopul căzii și pornește robinetele la maximum. Cada se umple și camera albă se schimbă, astfel că un soi de orbire se lasă peste noi; vedem toate lucrurile și, în același timp, nu le vedem.

— Mâinile sus, zice ea și îmi scoate rochia.

Încearcă apa și vâr piciorul în cadă, încrezându-mă în ea, dar apa asta e prea fierbinte.

— Intră, face ea.

— E prea fierbinte.

— Te obișnuiești.

Vâr laba piciorului prin aburi și simt aceeași opăreală

ascuțită. Țin piciorul în apă și, când să cred că nu mai pot rezista, îmi schimb părerea și pot. Apa asta e mai adâncă și mai fierbinte decât orice apă în care-am făcut baie. Mama ne îmbăiază în cât de puțină poate și uneori ne pune să o împărțim. După o vreme mă las pe spate și, prin aburi, o urmăresc pe femeie cum îmi freacă labele piciorului. Îmi scoate murdăria de sub unghii cu o pensetă. Stoarce șampon dintr-o sticlă de plastic, îmi clăbucește părul și mi-l clătește. Apoi mă pune să mă ridic și mă săpunește peste tot cu o cârpă. Mâinile ei sunt ca ale mamei, dar mai e ceva în ele, ceva ce nu am mai simțit niciodată și pentru care nu am un nume. Nu-mi vin deloc cuvintele, dar acesta este un loc nou, în care sunt necesare cuvinte noi.

— Acuma hainele, spune ea.

— N-am haine.

— Bineînțeles că n-ai.

Face o pauză, apoi:

— Ai vrea câteva din lucrurile noastre vechi, deocamdată?

— Nu m-ar deranja.

— Ce copil cuminte!

Mă duce într-un alt dormitor, pe lângă al lor, de cealaltă

parte a scărilor, și scotocește printr-o comodă.

— Poate că astea o să-ți vină.

Ține în mână o pereche de pantaloni demodați și o cămașă nouă, în carouri. Mânecele și cracii sunt prea lungi, dar le suflecă și strânge talia cu o centură din pânză, ca să mi se potrivească.

— Așa, spune.

— Mami zice că trebuie să-mi schimb chiloții în fiecare zi.

— Și ce mai spune mami?

— Zice că puteți să mă păstrați cât doriți.

Râde când aude și-mi perie părul, descâlcindu-1, apoi tace. Ferestrele din camera aceasta sunt deschise și prin ele văd o porțiune de gazon, o grădină de legume, lucruri comestibile care cresc în șiruri, dalii cu petale ascuțite și roșii, o cioară cu ceva în cioc, pe care îl sparge tacticos în două și mănâncă — întâi o jumătate, apoi cealaltă.

— Hai cu mine la fântână, spune ea.

— Acum?

— Nu-ți convine acum?

Ceva din felul în care o spune mă face să mă întreb dacă nu cumva e ceva ce nu ar trebui să facem.

— E secret?

— Ce?

— Adică... ar trebui să nu vorbesc despre asta?

Mă răsucesc cu fața la ea. Nu m-am prea uitat în ochii ei până acum. Ai ei sunt de un albastru-închis împestrițat cu alte nuanțe de albastru.

— În casa asta nu sunt secrete, auzi?

Nu vreau să-i răspund, dar simt că așteaptă un răspuns.

— Auzi?

— Mda.

— Nu e „mda“. E „da“. Ce e?

— E da.

— Da, ce?

— Da, în casa asta nu sunt secrete.

— Unde-i secret, spune ea, e rușine, iar de rușine ne putem lipsi.

— În regulă.

Trag adânc aer în piept de mai multe ori ca să nu plâng.

Își petrece brațul pe după umărul meu:

— Ești doar prea mică ca să înțelegi.

De îndată ce spune asta, îmi dau seama că este exact la fel

ca toți ceilalți, și mi-aș dori să fiu din nou acasă, astfel încât toate lucrurile pe care nu le înțeleg să poată fi aceleași dintotdeauna. La parter, ia găleata de zinc din spălător și mă duce pe câmp. La început mă simt nelalocul meu în hainele astea care nu-mi aparțin, dar mă mai obișnuiesc pe măsură ce merg alături de ea. Câmpurile familiei Kinsella sunt late și drepte, împărțite în fâșii prin garduri electrice despre care îmi spune să nu le ating dacă nu vreau să mă curentez. Când bate vântul, porțiuni de iarbă mai înaltă se înclină, devenind argintii. Pe o fâșie de teren, vaci Holstein-Friza înalte stau în picioare de jur- împrejurul nostru și pasc. Unele dintre ele saltă capul în timp ce trecem, dar niciuna nu se îndepărtează. Au ugere enorme și țâțe lungi. Le aud cum smulg iarba din rădăcini. Adierea care traversează marginea găleții șoptește ceva în timp ce mergem. Niciuna dintre noi nu vorbește, așa cum fac uneori oamenii când sunt fericiți — dar, de îndată ce am acest gând, îmi dau seama că și opusul lui este adevărat.

În scurt timp sărim un pârleaz și urmăm o potecă arsă de soare, tăiată prin iarbă. Poteca duce înainte, șerpuiește printr-un câmp lung în care fluturi albi zboară razant și săgetează, și ajungem la o poartă mică de fier unde trepte

late, de piatră, coboară la un izvor de apă neagră. Femeia lasă găleata în iarbă și mă ține de mână, vine cu mine.

— Uite, spune, ce de apă i-acolo. Nici nu-ți vine să crezi că de la-nceputu' lunii n-a dat nici măcar o răpăială?

Aici jos e rece și liniște, iar când respir, aud sunetul făcut de respirația mea peste gura liniștită a fântânii — așa că respir mai tare o vreme ca să simt cum vin înapoi sunetele pe care le scot. Femeia stă în spatele meu și nu pare că o deranjează fiecă respirație care se întoarce, ca și cum ar fi a ei.

— Gust-o, zice ea.

— Ce?

— Folosește căușul, mi-arată.

De perete atârnă o cană, cu o umbră adunată în emailul prăfuit. Întind mâna și o iau din cui. Femeia mă ține de curea de la pantaloni, ca să nu cad înăuntru.

— E mai adânc decât crezi, spune ea. Ai grijă.

Soarele, acum deasupra capetelor, ne azvârle înapoi o versiune unduitoare a felului în care arătăm. Mă tem, preț de o clipă. Aștept până când mă văd nu așa cum eram când am sosit, ca o țigăncușă, ci cum sunt acum, curată, în alte haine,

cu femeia în spatele meu. Înmoi căușul și îl duc la buze. Apa asta e mai rece și mai curată decât oricare alta pe care am băut-o: are gustul tatălui meu plecând, al lui totdeauna absent, al nimicului pe care mi l-a lăsat odată cu plecarea lui. Afund căușul din nou și îl ridic la același nivel cu lumina soarelui. Beau cinci-șase guri de apă și îmi doresc, deocamdată, ca acest loc fără rușine și secrete să fie căminul meu. Apoi femeia mă trage înapoi în iarbă, unde sunt în siguranță, și coboară singură. Găleata plutește o clipă pe-o parte înainte să se scufunde și să înghită, cu un sunet recunoscător, o sorbitură înainte să fie desprinsă și ridicată.

În timp ce ne întoarcem pe cărare și prin câmpuri, o țin de mână și simt că o echilibrez. Sunt sigură că fără mine s-ar răsturna. Mă întreb cum se descurcă atunci când nu sunt aici, și ajung la concluzia că, de obicei, trebuie să aduce câte două căldări. Încerc să îmi aduc aminte de-un alt moment în care m-am simțit așa și sunt tristă pentru că nu îmi pot aminti, și totodată bucuroasă pentru că nu pot.

În noaptea aceea mă aștept să mă pună să îngenunchez, în schimb mă învelește și îmi spune că pot zice câteva rugăciuni scurte în pat, dacă așa fac de obicei. Prin geamuri lumina zilei

încă este strălucitoare. Femeia dă să atârne o pătură peste galerie, ca să blocheze lumina, însă șovăie o clipă.

— Ai prefera s-o las așa?

— Mda, zic. Da.

— Ți-e frică de întuneric?

Vreau să spun că mi-e frică, dar mi-e prea frică s-o spun.

— Nu contează, zice ea. N-are a face. Poți să folosești toaleta de lângă camera noastră, dar e și o oală de noapte acolo, dacă preferi.

— Mă descurc, spun.

— Mami se descurcă?

— Adică?

— Mami a ta. E bine?

— Îi era rău dimineața, dar acum nu-i mai e.

— De ce n-au adus fânul?

— N-are destul să plătească omul. Abia ce l-a plătit pentru anul trecut.

— Dumnezeu s-o ajute.

Netezește cearșaful peste mine, îl pliază.

— Crezi c-aș jigni-o dacă i-aș trimite câțiva șilingi?

— Jigni-o?

— Crezi că s-ar supăra?

Mă gândesc la asta un timp, mă gândesc la ce înseamnă să fii în pielea mamei.

— Ea nu, dar tata, da.

— Ah, da, spune ea. Tatăl tău.

Se apleacă peste mine apoi și mă sărută, un sărut simplu, și spune noapte bună. După ce pleacă mă ridic în capul oaselor și mă uit în jur, în cameră. Pe tapet aleargă trenuri de toate culorile. Nu există șine pentru trenurile acestea, dar din loc în loc se află câte un băiețel, în depărtare, făcând cu mâna. Pare fericit, dar unei părți din mine îi pare rău pentru fiecare versiune a lui. Mă răsucesc pe o parte și, deși știu că nu vrea nici una, nici alta, mă întreb dacă mama o să aibă de data asta băiat sau fată. Mă gândesc la surorile mele care încă nu sunt în pat. Au azvârlit cu turtele de lut în timpanul latrinei și, când va veni ploaia, lutul se va înmuia și se va transforma în noroi. Totul se schimbă în altceva, într-o versiune a ce a fost înainte.

Stau trează cât pot de mult, apoi mă conving să mă ridic și să folosesc oala de noapte, dar nu iese decât o țârâială. Mă întorc în pat, mai mult speriată decât liniștită, și adorm. La

un moment dat, mai târziu în noapte — pare mult mai târziu — femeia intră în cameră. Stau nemișcată și respir ca și cum nu m-aș fi trezit. Simt salteaua lăsându-se, greutatea femeii pe pat.

— Dumnezeu să te ajute, copilă, șoptește ea. Dacă ai fi fost a mea, nu te-aș fi lăsat niciodată în casa unor străini.

3

Mă trezesc în acest loc nou cu vechea senzație de fierbințeală și răceală în același timp. Doamna Kinsella nu își dă seama decât mai târziu peste zi, când desfață patul.

— Dumnezeu mare, face ea.

— Ce?

— Uită-te la asta.

— Ce?

Vreau să-i spun imediat, să recunosc și să fiu trimisă acasă, ca să se termine.

— Saltelele astea vechi, zice ea, nădușesc. Mereu nădușesc. Ce-o fi fost în capul meu când te-am pus să dormi pe așa ceva?

O târâm în josul scărilor, în curtea scăldată de soare. Copoiul se apropie și o miroase, gata să ridice piciorul.

— Fugi de-aici! strigă ea cu voce tăioasă.

— Ce-i cu asta? zice Kinsella, întors de la câmp.

— Salteaua, răspunde ea. Nădușește, a naibii. N-am zis eu că-i umezeală în camera aia?

— Ce-i drept, ai zis. Dar n-ar fi trebuit să târăști aia pe scări de una singură.

— N-am fost singură, zice femeia. Am avut ajutor.

Frecăm salteaua cu detergent și apă fierbinte și o lăsăm în soare să se usuce.

— E groaznic, zice ea. Una peste alta, un început groaznic. După toate astea, cred că avem nevoie de o felie de șuncă, încinge tigaia, apoi frige feliile de șuncă și roșiile tăiate jumătăți, cu partea tăiată în jos. Li place să taie lucruri, să frece și să pună lucrurile în ordine, și să spună lucrurilor pe nume.

— Felii de șuncă, spune ea, punând feliile în tigaia care stropește. Fii fată bună, fugi afară și scoate câteva cepe verzi. Alerg afară în grădina de legume, smulg ceapa și alerg înapoi în casă, cât de repede pot — ca și cum ar arde casa și aș fi fost trimisă după apă. Mă întreb dacă e destulă, dar doamna Kinsella râde:

— Ei, cu siguranță n-o să rămânem fără.

Mă însărcinează cu prăjitul pâinii, aprinzând grătarul

pentru mine, arătându-mi cum trebuie întoarsă pâinea când este maronie pe o parte, ca și cum ar fi ceva ce n-am mai făcut, dar nu mă deranjează deloc; vrea să fac lucrurile cum trebuie, să mă învețe.

— Suntem gata?

— Mda, zic. Da.

— Bună fată. Mergi afară și strigă după el.

Mă duc afară și strig înspre câmpuri chemarea învățată de la mama.

Kinsella apare după câteva minute, râzând.

— Asta da strigare. Mă îndoiesc că există copil în Wexford cu plămâni mai grozavi.

Se spală pe mâini și se șterge, se așază la masă și își unge pâinea cu unt. Untul este moale, alunecă de pe cuțit și se întinde cu ușurință.

— Au zis la știrile de dimineață că a mai murit un grevist⁸.

— Încă unul?

— Da. A murit peste noapte, bietul om. Nu că-i o situație îngrozitoare?

— Dumnezeu să-l odihnească, spune apoi doamna Kinsella. Nu așa se moare.

— Dar nu te face să fii recunoscător? Un bărbat s-a înfometat până la moarte, în schimb eu stau aici, într-o zi frumoasă, și sunt hrănit de două femei.

— Nu meriți?

— Nu știu dacă merit, răspunde el. Dar iată că se întâmplă.

Pe tot parcursul zilei o ajut să trebăluiască prin casă. Îmi arată mașinăria mare, albă, care se bagă în priză, un congelator unde pot fi păstrate luni de zile, fără să se strice, ceea ce ea numește „perisabile“. Facem cuburi de gheață, trecem peste fiecare centimetru al podelei cu o mașină care aspiră, scoatem cartofi noi, facem salată *coleslaw* și două pâini — apoi ia hainele de pe sârmă cât sunt încă umede, întinde o scândură și se apucă să calce. Ea și bărbatul sunt clădiți pe același calapod, amândoi fac totul fără a se grăbi, dar niciunul dintre ei nu se oprește cu adevărat vreodată. Kinsella intră, face ceai pentru noi toți și îl bea în picioare, cu o mână de biscuiți Kimberley, apoi iese din nou.

Mai târziu, vine să mă caute.

— Aia mică e pe-aici? strigă el.

Fug la ușă.

— Poți să alergi?

— Ce?

— Ești iute de picior? întreabă el.

— Câteodată, îi răspund.

— Atunci aleargă până la capătul aleii, la cutie, și înapoi.

— La cutie? fac eu.

— La cutia poștală. O s-o vezi acolo. Cât de iute poți tu.

O iau la goană până la capătul aleii, găsesc cutia, iau scrisorile și alerg înapoi. Kinsella își privește ceasul de la mână.

— Nu-i rău, zice el, pentru prima oară.

Ia scrisorile de la mine. Sunt patru în total, niciuna cu scrisul mamei.

— Crezi că-s bani în vreuna din astea?

— Nu știu.

— Ah, ai ști dacă ar fi, cu siguranță. Femeile miros banii.

Ridică una, o miroase și mă întreabă:

— Crezi că sunt vești?

— N-am de unde să știu, îi răspund.

— Crezi că e o invitație la nuntă?

Îmi vine să râd.

— Oricum n-ar fi a ta, face el. Ești prea mică să te măriți.

Crezi c-o să te măriți?

— Nu știu. Mami zice că n-ar trebui să accept vreun cadou de la un bărbat.

Kinsella râde.

— S-ar putea să aibă dreptate. Cu toate astea, nu-s doi bărbați la fel. Și-ar trebui să fie un bărbat iute ca să te prindă, picioare lungi ce ai. O să încercăm din nou mâine, să vedem dacă nu putem să-ți îmbunătățim timpul.

— Trebuie să alerg mai iute?

— Ohoo, da. Până la sfârșitul verii o să fii ca un ren. N-o să fie bărbat în toată parohia care să te poată prinde fără o plasă de fluturi și o bicicletă de curse.

În noaptea aceea, după cină, când Kinsella își citește gazeta în sufragerie, femeia se așază la plită și îmi spune că se ocupă de tenul ei.

— E un secret, zice ea. Nu multă lume știe despre asta.

Ia un pachet de Weetabix din bufet și mănâncă un biscuit, nu dintr-un bol cu lapte, ci uscat, din mână.

— Uită-te la mine, spune. N-am nici măcar un coș.

Și chiar așa este, nu are. Pielea ei e curată.

— Dar ați spus că aici nu ținem secrete.

— Asta-i altceva, ca o rețetă secretă mai degrabă.

Îmi dă unul, apoi încă unul și se uită la mine cât îi mănânc. Gustul lor seamănă un pic cu gustul pe care trebuie să-l aibă scoarța uscată, dar nu prea-mi pasă, pentru că o parte din mine este mulțumită să o mulțumească pe ea. Mănânc cinci cu totul în timpul știrilor de la ora 9, în timp ce pe ecran se derulează imagini cu mama grevistului mort, o revoltă, apoi *Taoiseach*⁹ și apoi oameni străini din Africa, care mor de foame, apoi prognoza meteo, care spune că zilele o să fie frumoase încă vreo săptămână sau așa ceva. În tot acest timp femeia mă ține în poală și îmi mângâie alene tălpile goale.

— Ai degete frumoase, lungi, spune. Labe ale picioarelor frumoase.

Mai târziu mă pune să mă întind pe pat înainte să mă bag la culcare și îmi curăță ceara din urechi cu o agrafa de păr.

— Ai fi putut să plantezi o mușcată în ce aveai acolo, zice ea. Mami nu-ți curăță urechile?

— Nu prea are timp, răspund precaută.

— Cre' că n-are, sărmana, la câți sunteți.

Ia apoi peria de păr și o aud cum numără în șoaptă până la o sută, apoi se oprește și mi-l împletește în cozi groase.

Adorm repede în noaptea aceea, iar când mă trezesc, nu mă mai încercă vechea senzație.

Mai târziu în după-amiaza aceea, când doamna Kinsella face patul, se uită la mine, mulțumită.

— Tenul tău e deja mai sănătos, vezi? spune. Trebuie doar să ai grijă de el.

Și astfel trec zilele. Tot aștept să se întâmple ceva, ceva care să tulbure liniștea care m-a cuprins: să mă trezesc în patul ud, să fac vreo greșeală, vreo mare gafa, să sparg ceva; dar zilele sunt întrucâtva asemănătoare. Ne trezim la răsăritul soarelui, la micul-dejun mâncăm ouă gătite în toate felurile, cu pâine prăjită și marmeladă. Apoi Kinsella își trage șapca pe cap și iese în curte. Eu și doamna Kinsella întocmim cu glas tare o listă de lucruri care trebuie făcute, apoi pur și simplu le facem: scoatem rubarbă, facem tarte, vopsim plinte, scoatem toate așternuturile din uscător, aspirăm pânzele de păianjen și punem toate hainele curate la locul lor, facem briose, frecăm cada de baie, măturăm scara, lustruim mobila, fierbem cepe pentru sosul de ceapă și îl punem în recipiente în congelator, smulgem buruienile din brazdele de flori și, după ce apune soarele, le udăm. Apoi e vremea pentru cină și plimbarea peste câmpuri și jos la fântână. În fiecare seară

pornim televizorul pentru știrile de la ora 9 și, după prognoză, mi se spune că e ora de culcare.

Uneori, noaptea, vin oameni în casă. Li aud jucând cărți și vorbind. Înjură, se acuză unul pe altul că nu se țin de cuvânt și că dau cărți de la fundul pachetului, se aruncă monede în ceva ce sună ca o farfurie de metal, iar uneori toate monedele sunt golite în ceva ce sună ca un loc unde se țin banii. O dată a venit cineva și au jucat lingurile¹⁰. O dată a fost ceva care suna exact ca un măgar, iar doamna Kinsella a venit să mă ia, spunându-mi că la fel de bine pot să cobor, pentru că nimeni nu avea cum să închidă un ochi cu Măgarul Casey în casă. Am coborât și am mâncat o grămadă de prăjiturile cu nucă de cocos, iar apoi au venit la ușa doi inși care vindeau lozuri pentru o tombolă ale cărei câștiguri, au zis, aveau să meargă în fondul școlii și aveau să fie folosite pentru a schimba acoperișul.

— Firește, a spus Kinsella.

— Chiar n-am crezut că o să...

— Intrați, a zis el. Doar fiin'că n-am niciunul al meu nu înseamnă că mi-ar plăcea să văd cum îi plouă pe ai altora.

Așa că oamenii au intrat, s-a mai făcut ceai, iar femeia a

golit scrumiera, a împărțit cărțile și a spus că speră că generația actuală de copii din școală, dacă erau înclinați spre cărți, o să învețe corect regulile jocului *de forty-five*, pentru că era clar că această generație anume avea probleme și că unora nu le era deloc clar cum se joacă, cu excepția anumitor dați, când le convenea.

— Aha, lovituri de avertizare!

— Trebuie să fii atent la tunete.

— E ușor de știut a cui pungă e pe golite.

— Sunt în frunte, a spus doamna Kinsella. Și în frunte o să fiu și când o să se termine.

Și asta, din cine știe ce motiv, l-a făcut pe Măgarul Casey să ragă, ceea ce m-a făcut să râd — apoi au început toți să râdă, până ce unul dintre bărbați a zis:

— Da' facem concurs de chicoteli aici sau jucăm cărți?

Iar Măgarul Casey s-a auzit din nou cum rage și iarăși s-au pornit râsetele.

5

Într-o după-amiază în care tăiem căpețelele și cozile agrișelor pentru gem, când treaba e aproape terminată, zahărul e deja cântărit și borcanele, încălzite, Kinsella intră din curte, se spală pe mâni și se șterge c-un prosop, și mă privește într-un fel în care nu a mai făcut-o până acum.

— Cred că a cam venit vremea să punem niște haine ca lumea pe tine, fato.

Port o pereche de pantaloni bleumarin și o cămașă albastră pe care femeia le-a scos din comodă.

— Da ce-i în neregulă cu ea? zice doamna Kinsella.

— Mâine-i duminică și are nevoie de ceva mai mult de-atât pentru liturghie. Nu vreau să apară așa cum a fost săptămâna trecută.

— Nu-i curată și aranjată?

— Știi despre ce vorbesc, Edna, oftează el. Ce-ar fi să te duci sus să te schimbi și-apoi să dăm toți trei o tură prin Gorey?

Femeia continuă să culeagă agrișele din strecurătoare, întinzând mâna după ele, dar de fiecare dată un pic mai lent. La un moment dat am senzația că o să se oprească, dar continuă până ce le termină, apoi se ridică, pune strecurătoarea în chiuvetă, scoate un sunet cum n-am mai auzit la nimeni până acum și urcă scările încet.

Kinsella se uită la mine și zâmbește forțat, apoi privește înspre pervaz, unde o vrabie s-a așezat ca să-și aranjeze aripile. Păsăruica pare neliniștită — ca și cum ar mirosi mâța care șade uneori acolo. Lui Kinsella în continuare îi fug ochii în toate părțile. De parcă, într-un cotlon ascuns al minții, o problemă serioasă l-ar fi îngrijorat din ce în ce mai tare. Atinge piciorul unui scaun cu degetele de la picioare și privește spre mine.

— Ar trebui să te speli pe mâini și pe față înainte să mergi în oraș, spune el. Nici măcar atâta nu s-a deranjat taică-tău să te învețe?

Îngheț pe scaun, așteptând să se întâmple ceva mult mai rău, dar Kinsella nu merge mai departe de-atât; stă acolo, blocat de șuvoiul propriilor vorbe. De îndată ce întoarce spatele, alerg în sus pe scări, dar, când ajung la ușa băii,

aceasta nu se deschide.

— Ies imediat, zice femeia dinăuntru după o vreme și, în scurt timp, deschide ușa. Scuze că te-am ținut.

A plâns, dar nu-i rușinată.

— O să fie bine să ai niște haine ale tale, spune ea apoi, ștergându-se la ochi. Iar Gorey e un oraș frumos. Nu știu de ce nu m-am gândit până acum să te duc acolo.

Orașul este un loc aglomerat, cu o stradă principală largă. În fața magazinelor sunt atârnate la soare tot felul de lucruri. Plase de plastic pline cu mingi de plajă, jucării gonflabile. Un delfin transparent arată ca și cum ar tremura în briza rece. Sunt lopeți de plastic și găleți asortate, forme pentru castele de nisip, bărbați în toată firea care scobesc cu lingurițe de plastic înghețată din pahare, plante în ghiveci care sunt păroase la atingere, un bărbat într-o dubă care vinde pește.

Kinsella vâra mâna în buzunar și îmi dă ceva.

— Poți să-ți iei o înghețată de ciocolată cu asta.

Deschid palma și mă holbez la bancnota de o liră.

— Ar putea să-și ia cinci sau șase înghețate de ciocolată cu aia, zice femeia.

— Ah, e făcută s-o răsfeți! zice Kinsella.

— Cum spui? mă întreabă ea.

— Mersi, răspund. Mulțumesc.

— Păi, chibzuiește-o și cheltuiește-o cu folos, râde Kinsella.

Femeia mă duce la vânzătorul de stofe, de unde cumpără un pachet de ace de cârpit de la o tejghea și aproximativ 3 metri și jumătate de mușama imprimată cu pere galbene. Apoi ne ducem la etaj, unde se țin hainele. Alege rochii de bumbac, niște chiloți, pantaloni și câteva bluze și mergem după o perdea ca să le probez.

— Nu-i așa că-i înaltă? zice vânzătoarea.

— Toți suntem înalți, răspunde femeia.

— E leită mămică-sa, acum îmi dau seama, face vânzătoarea.

Apoi spune că rochia liliachie se potrivește cel mai bine și pică cel mai bine, iar doamna Kinsella îi dă dreptate. Îmi cumpără și o bluză cu imprimeu, cu mâneci scurte, foarte asemănătoare celei pe care o purta ea în ziua în care am venit, pantaloni bleumarin și o pereche de pantofi din piele lăcuită cu o curelușă și cataramă în față, niște chiloți și șosete albe, până la gleznă. Fata îi dă bonul, iar doamna Kinsella scoate portofelul și plătește pentru tot.

— Să le porți sănătoasă, zice vânzătoarea. Nu-i așa că mămica ta e bună cu tine?

Afară, în stradă, simt din nou soarele puternic, orbitor. O parte din mine ar vrea să dispară, să se înnoreze ca să văd bine, întâlnim oameni pe care femeia îi cunoaște. Unii dintre aceștia mă privesc lung și întreabă cine sunt. Altă cunoștință are un nou-născut într-un cărucior. Doamna Kinsella se apleacă și gângurește, dar copilul doar salivează nițel și izbucnește în lacrimi.

— E rușinos, spune mama, nu-l băga în seamă.

Ne întâlnim cu altă femeie, cu ochii ca săgețile, care întreabă al cui copil sunt, cui aparțin? Când i se răspunde, zice:

— Ah, măcar îți ține de urât. Dumnezeu să te ajute. Doamna Kinsella se încordează.

— Scuză-mă, dar mă așteaptă bărbatu-meu — și știi cum sunt bărbații ăștia.

— Ca niște tauri cu draci pă ei, răspunde femeia. Nici pic de răbdare.

— Să mă ferească Dumnezeu să mai dau vreodată ochii cu femeia aia! spune doamna Kinsella după ce dăm colțul.

Ne ducem la măcelar pentru șuncă, cârnați și o potcoavă de sângerete, la spițer, unde întreabă de Tanti Acid, și apoi la un magazinaș căruia îi spune galeria de cadouri, unde se vând ilustrate, hârtie pentru scrisori și bijuterii frumoase dintr-o cutie cu rafturi rotitoare.

— Nu vine în curând ziua mămicii tale?

— Da, răspund fără să fiu sigură.

— Păi, atunci ia-i o felicitare.

Îmi spune să aleg eu, și iau o felicitare cu o pisică ce șade în fața unui răzor de dalii galbene și pare speriată.

— Nu mai e mult până când se întorc la școală, spune femeia de după tejghea. Nu-i o ușurare să nu mai stea pe capul tău?

— Asta mică nu face necazuri, spune doamna Kinsella și plătește pentru felicitare, împreună cu niște coli de hârtie pentru scrisori și un pachet de plicuri. Când o să plece n-o să-i simt decât lipsa.

— Hmm, mormăie femeia.

Înainte să ne întoarcem la mașină, doamna Kinsella mă lasă să intru singură într-o prăvălie cu dulciuri. Aleg pe îndelete, înmânez bancnota de o liră și iau înapoi restul.

— Ai chibzuit bine, spune ea când ies.

Kinsella a parcat la umbră, cu geamurile coborâte, și citește ziarul.

— Ei? face el. V-ați descurcat?

— Da, răspunde doamna Kinsella. Am rezolvat tot.

— Grozav.

Îi dau lui înghețata cu ciocolată și ei pe cea cu vanilie, cu un baton Flake în mijloc și mă întind pe banchetă, mâncând jeleurile și având grijă să nu mă înec când trecem peste hârtoapele de pe drum. Aud mărunțișul zornăindu-mi în buzunar, vântul foșnind prin mașină și discuția dintre ei, frânturi de vești pe care le împărtășesc unul celuilalt pe scaunele din față.

Când cotim în curte, în fața ușii este parcată o altă mașină. La intrare se afla o femeie care merge de colo-colo, cu brațele încrucișate la piept.

— Aia nu-i fata lui Harry Redmond?

— Treab'asta nu miroase-a bine, spune Kinsella.

— Vai, John, face femeia, alergând spre noi. Îmi pare rău să te deranjez, dar Michael al nostru s-a prăpădit și nu-i nimeni acasă. Sunt toți ieșiți cu combinele, n-o să se întoarcă decât

Dumnezeu știe când și n-am cum să le trimit vorbă. Suntem în impas. Ai putea cumva să vii și să ne dai o mână de ajutor la săpatul mormântului?

— Nu cred că-i un loc potrivit pentru tine, dar nu pot să te las aici, spune femeia mai târziu în aceeași zi. Așa că pregătește-te și să mergem, cu Dumnezeu înaintea.

Mă duc sus și mă schimb cu rochia cea nouă, șosetele până la gleznă și pantofii.

— Ce drăguț arăți! face ea când cobor. John nu-i întotdeauna un om plăcut, dar rareori greșește.

Pornim la drum, iar în aer plutește ceva mai întunecat, ceva ce poate să cadă, să explodeze și să schimbe lucrurile. Trecem pe lângă case cu uși și ferestre larg deschise, sârme lungi cu haine fluturânde, drumuri cu pietriș care dau spre alte alei. La curbă, un ponei murg se reazemă de o poartă, dar, când mă întind să-l mângâi pe nas, nechează și se îndepărtează în galop ușor. Lângă o căsuță, un câine cu blana neagră, cârlionțată pe șira spinării iese și latră tare la noi prin grilajul unei porți. La prima răspântie ne întâlnim cu o juncă ce se sperie și în cele din urmă trece repede pe lângă noi, rătăcită. Pe tot parcursul drumului vântul bate tare și blând și iarăși

tare prin gardurile vii înalte, înflorite, prin copacii impunători. Pe câmp combinele au ieșit la secerat grâul, orzul și ovăzul, adunând spicele și lăsând în urmă rânduri lungi de paie. Întâlnim bărbați pe tractoare ce merg în direcții diferite, ducând prese de balotat în câmp și remorci pline cu grâne la cooperativă. Păsările se năpustesc în jos, nerușinate, și mănâncă semințele căzute în mijlocul drumului. Mai încolo întâlnim doi inși la bustul gol, cu ochii albi pe chipurile bronzate și prăfuite.

Femeia se oprește să îi salute și le spune unde mergem.

— Dumnezeu să-l odihnească. Nu s-a stins repede? întreabă unul dintre oameni.

— Ba da, spune celălalt. Dar ajunsese la șaptezeci de ani. Ce poate un om spere mai mult?

Continuăm să mergem, ținând aproape de gardurile vii și de șanțuri, lăsând lucruri să treacă.

— Ai mai fost vreodată la vreun priveghi? mă întreabă doamna Kinsella.

— Nu cred.

— Păi, mai bine să-ți spun: o să fie un bărbat mort într-un coșciug, mulți oameni, iar unii dintre ei s-ar putea să fi luat

nițel cam mult la bord.

— Ce să fi luat?

— Băutură.

Când ajungem la casă, câțiva bărbați stau rezemați de un perete scund și fumează. Pe ușă se află o panglică neagră și abia dacă se vede vreo lumină din casă, dar când intrăm, bucătăria este luminată din plin și înțesată cu oameni care stau de vorbă. Femeia care l-a rugat pe Kinsella să sape mormântul se află acolo și face sendvișuri. Sunt sticle mari de limonadă roșie și albă, bere neagră și, în mijlocul tuturor acestora, o cutie mare de lemn în care zace întins un bătrân mort. Mâinile îi sunt împreunate ca și cum ar fi murit rugându-se, iar în jurul degetelor are șiragul unui rozariu. Unii bărbați șed în jurul coșciugului, folosind partea care este închisă ca pe un blat pe care își țin paharele. Unul dintre ei este Kinsella.

— Uite-o, zice el. Picioare-lungi. Hai încoace!

Mă trage în poală și-mi dă o înghițitură din paharul lui.

— Îți place gustul chestiei ăsteia?

— Nu.

Râde.

— Bună fată. Să nu-i prinzi niciodată gustul. Dacă te-apuci, s-ar putea să nu te mai oprești, și-atunci o să ajungi ca noi, restul.

Îmi toarnă într-o ceașcă limonadă roșie. Rămân în poala lui, beau suc și mănânc briose dintr-o cutie de biscuiți, privind la bărbatul mort și sperând că o să deschidă ochii.

Oamenii vin și pleacă, se perindă de colo-colo, dau mâna unii cu ceilalți, beau, mănâncă, privindu-l pe mort, spunând ce mort frumos este, nu că pare împăcat acum, că i-a venit sfârșitul?, și cine l-a aranjat? Vorbesc despre vreme, despre conținutul de umezeală în bob, despre cotele de lapte și următoarele alegeri generale. Simt cum mă îngreunez în poala lui Kinsella.

— Mă fac mai grea?

— Grea? spune el. Ești ca o pană, copilă. Rămâi unde ești.

Îmi reazem capul de el, dar sunt plictisită și aș vrea să am ce face, alți copii cu care să mă joc.

— Fata nu mai are stare, o aud pe doamna Kinsella.

— Ce-o supără? spune altă femeie.

— Ah, ăsta chiar nu-i loc pentru un copil, răspunde ea.

Doar că n-am vrut să nu vin și n-am putut s-o las singură

acasă.

— Sigur, o s-o iau eu acasă cu mine, Edna, plec acum. Poți să faci o oprire și să o iei la întoarcere.

— O, nu știu dacă se cade.

— S-ar întovărăși nițel cu a mea. Nu se pot juca afară, în spate? Și omu' ăla n-o să miște câtă vreme o are pe genunchi. Doamna Kinsella râde. N-am auzit-o niciodată să râdă așa.

— Sigur, dacă nu te deranjează, dacă s-ar putea, Mildred. Nare ce să iasă râu? Și să știi că nu mai stăm nici noi mult.

— Nu-i nicio problemă, spune femeia.

Când ieșim pe drum, după ce ne-am luat la revedere de la ceilalți, Mildred întinde pasul, iar eu abia mă pot ține după ea și, de îndată ce dăm colțul, încep întrebările. E roasă de curiozitate, și abia dacă apuc să răspund la o întrebare înainte să vină următoarea:

— În ce cameră te-au pus? Kinsella ți-a dat bani? Cât? Ea bea noaptea? El bea? Joacă mult cărți? Cine vine pe la ei? La ce vindeau oamenii lozuri? Zici de rozariu? Pune unt sau margarină în aluaturi? Unde doarme câinele bătrân? Frigiderul e ticsit? Ea se calicește sau are voie să cheltuie? Mai sunt atârinate în șifonier hainele copilului?

Răspund la toate cu ușurință, mai puțin la ultima.

— Hainele copilului?

— Da! face ea. Sigur, dacă dormi în camera lui, trebuie că știi. Nu te-ai uitat?

— Păi, am purtat haine de-ale ei cât am stat aici, dar azi-dimineață am fost la Gorey și am cumpărat numai lucruri noi.

— Îmbrăcămintea asta pe care o porți acum? Dumnezeu Mare! Zici că ai o sută de ani.

— Îmi place, zic. Mi-au zis că-mi vin bine.

— Că-ți vin bine? Mă rog, cred și eu, după ce-ai trăit tot timpul ăsta în hainele mortului.

— Adică?

— Puștiul cel mic al lui Kinsella, toanto. N-aveai habar?

Nu știu ce să spun.

— Nici nu știi pe ce lume trăiești! Păi nu s-a dus după copoiul ăla bătrân al lor în rezervorul pentru îngrășământ și s-a înecat? Continui să merg și încerc să nu mă gândesc la ce a spus, deși nu prea pot să mă gândesc la altceva. Soarele mai are puțin și apune, dar ziua pare că nu se mai sfârșește. Mă uit la cer și văd soarele încă sus, norii și, în depărtare, o lună palidă ce răsare.

— Se zice că John și-a luat arma și-a dus copoiul în câmp, dar nu l-a lăsat inima să-l împuște, i-a fost milă, prostu’.

Mergem printre gardurile vii dese, în care par să foșnească și să se miște ființe mici. De-a lungul acestor șanțuri cresc mușetel, dumbăț și mentă sălbatică, plante ale căror nume și-a făcut cumva timp mama să mi le spună. Mai departe, aceeași juncă rătăcită este în continuare rătăcită, într-o altă parte a drumului.

— Și, știi, amândoi au albit peste noapte.

— Adică?

— Le-a albit părul, ce altceva?

— Dar părul doamnei Kinsella e negru.

— Negru? Da, negru din cutie, vrei să zici! râde ea.

Mă minunez că râde așa. Mă minunez de haine, de cum le-am purtat, de băiatul de pe tapet și de cum n-am pus totul cap la cap. În curând ajungem la locul în care câinele negru latră prin grilajul porții.

— Taci odată din gură și treci înăuntru! îi zice.

Căsuța în care locuiește are în fata ușii de la intrare dale de ciment inegale, tufișuri sălbăticate și crini-făclie înalți ce cresc din pământ. Aici trebuie să-mi feresc capul, să mă uit

pe unde merg. Când intrăm, locul este în dezordine și o femeie mai bătrână fumează lângă plită. Într-un scaun înalt se află un bebeluș care scoate un țipăt când o vede pe Mildred și scapă o mână de mazăre uscată peste măsuță.

— Uită-te la tine, spune ea, în ce hal ești!

Nu sunt sigură dacă vorbește cu bătrâna sau cu copilul. Își scoate puloverul, se așază și începe să vorbească despre priveghi: cine era acolo, ce fel de sendvișuri au fost, brișele, cadavrul care stătea strâmb în coșciug și nici măcar nu fusese ras cum se cuvine, cum îi puseseră un rozariu din plastic, amărâtul.

Nu știu dacă să iau loc sau să rămân în picioare, să ascult sau să plec, dar, chiar când sunt pe punctul să iau o hotărâre, câinele latră, poarta se deschide, iar Kinsella intră, aplecându-se pe sub tocul ușii.

— Bună seara tuturor, spune el.

— Ah, John, face Mildred, ai și venit. Abia ce intraserăm. Nu că abia intraserăm, copilă?

— Da.

Kinsella nu și-a luat privirea de la mine.

— Mersi, Mildred. A fost frumos din partea ta să o iei acasă.

— Nu face nimic, răspunde femeia. E tăcută asta mică.

— Spune ce are de spus și nimic mai mult. Măcar de-ar fi mai multe ca ea. Ești gata să vii acasă, scumpo?

Mă ridic, iar el mai spune câteva vorbe, pentru a îndulci situația, cum se face. Il urmez afară la mașină, unde așteaptă doamna Kinsella.

— Totul bine înăuntru? zice ea.

Îi spun că da.

— Ți-a pus vreo întrebare?

— Câteva, nu mare lucru.

— Ce te-a întrebat?

— M-a întrebat dacă folosiți unt sau margarina în aluat.

— Te-a întrebat și altceva?

— M-a întrebat dacă frigiderul e plin.

— Auzi și tu, zice Kinsella.

— Ți-a spus ceva? întreabă femeia.

Nu știu ce să spun.

— Ce ți-a zis?

— Mi-a zis că ați avut un băiețel care s-a ținut după câine până în rezervorul pentru îngrășământ și a murit, și că i-am purtat hainele la liturghia de duminica trecută.

Când ajungem acasă, copoiul se ridică și vine la mașină să ne întâmpine. Abia acum îmi dau seama că nu l-am auzit pe niciunul dintre ei spunându-i pe nume. Kinsella oftează și pleacă la muls. Când intră în casă, spune că nu-i pregătit să meargă la culcare și că în seara asta oricum n-o să aibă vizitatori, din pricina priveghiului — nu că și-ar dori vreunul, zice. Femeia se duce sus, se schimbă și se întoarce în cămașa de noapte. Kinsella mi-a scos pantofii și a pus pe mine ceea ce acum știu că este jacheta băiatului.

— Acuma ce mai faci? zice doamna Kinsella.

— Ce crezi că fac? Ar putea să-și rupă gâtul înăștia.

Merge afară, împiedicându-se nițel, apoi se întoarce cu o foaie de glaspapir și freacă tălpile pantofilor mei noi, ca să nu alunec.

— Haide, zice el. Să-i îmblânzim.

— Nu i-a îmblânzit deja? Unde-o duci?

— Numai până la țărș, spune el.

— Ai grijă cu fata, John Kinsella. Și nu plecați fără lanternă.

— Ce nevoie e de lanternă într-o noapte ca asta? face el, dar o ia, oricum, căci îi este înmănată.

Peste curte strălucește o lună mare ce acoperă cu cretă drumul nostru pe alee și de-a lungul șoselei. Kinsella mă prinde de mână. Îndată ce o face, îmi dau seama că tatăl meu nu m-a ținut niciodată de mână și o parte din mine își dorește să-mi dea drumul, ca să nu trebuiască să simt asta. E un sentiment care-mi lasă un gust amar, dar, pe măsură ce înaintăm, mă liniștesc și accept diferența dintre viața mea de acasă și cea pe care o am aici. Kinsella micșorează pasul, ca să putem umbla deodată. Mă gândesc la femeia din căsuță, la felul în care mergea și vorbea, și ajung la concluzia că sunt diferențe uriașe între oameni.

Când ajungem la răspântie, facem dreapta pe un drum abrupt, în pantă. Vântul suflă puternic și răgușit printre copaci, dă buzna zbuciumat printre crengile uscate, iar frunzele lor se ridică și se clatină. E plăcut să simți drumul deschis cum coboară sub noi, știind că la capăt vom ajunge la mare. Drumul continuă și cerul, totul pare să devină mai strălucitor. Kinsella spune câteva lucruri neînsemnate în timp ce mergem, apoi cade în tăcerea lui obișnuită, timpul trece fără a părea să treacă și ajungem într-un spațiu nisipos, deschis, unde oamenii trebuie că își parchează mașinile. Este

plin de urme de cauciucuri și gropi, și există un coș de gunoi ce pare că nu a fost golit de multă vreme.

— Aproape c-am ajuns, scumpo.

Urcăm împreună o colină abruptă unde, de amândouă părțile, se apleacă și se scutură un stufăriș înalt. Picioarele mi se scufundă în nisipul adânc, iar urcușul îmi taie suflarea. Apoi ajungem în vârful unui loc întunecat, unde se termină pământul și de unde văd un țărm lung și apă despre care știu că e adâncă și se întinde tocmai până în Anglia. Departe, în întuneric, sclipesc două lumini puternice.

Kinsella îmi dă drumul și alerg la vale, până în capătul îndepărtat al dunei, către locul în care marea neagră șuieră în valuri zgomotoase, înspumate. Fug spre ele în timp ce se îndepărtează și mă retrag, țipând, când se sparge un alt val. Când mă ajunge și Kinsella din urmă, ne scoatem încălțările. În unele locuri mergem de-a lungul țărmului, înfigându-ne degetele de la picioare în nisipul de sub tălpi. În alte locuri mă lasă să alerg. La un moment dat intrăm în apă până ce-i ajunge la genunchi, iar el mă ridică pe umeri.

— Să nu-ți fie frică! spune.

— Ce?

— Să nu-ți fie frică!

Tot țărmul e măturat de valuri, nu e nicio urmă de pași pe nisip. O linie strâmbă, în apropierea dunelor, este locul în care apa a adus lucruri: sticle de plastic, bețe, coada unui mop al cărui capăt s-a pierdut și, mai departe, ușa unui grajd, cu zăvorul rupt.

— În noaptea asta calul cuiva e liber, spune Kinsella.

Apoi continuă să meargă pentru o vreme. E mai liniște aici, sus, departe de zgomotul mării.

— Știi, uneori pescarii găsesc cai în mare. Un bărbat pe care îl cunosc a tras o dată afară un mânz, iar calul a rămas culcat mult timp înainte să se ridice. Și a fost perfect. Era doar obosit, după ce fusese atât de mult timp în larg.

Face o pauză, apoi spune:

— Se întâmplă lucruri ciudate. În seara asta ți s-a întâmplat un lucru ciudat, dar Edna n-a vrut să facă vreun râu. E prea bună, aia e. Vrea să găsească binele din ceilalți, și uneori felul ei de a-l găsi este să aibă încredere în ei, sperând că n-o să fie dezamăgită, dar uneori este.

Râde apoi, un râs ciudat, trist. Nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, zice el. Amintește-ți chestia

asta, nicideată nu ești obligată să spui nimic. De multe ori oamenii pierd doar fiindcă au ratat ocazia perfectă să tacă.

Totul pare ciudat în noaptea asta: să mergi la marea care-i acolo de când lumea, să o vezi, să o simți și să te temi de ea în semiîntuneric, să îl asculți pe bărbatul ăsta spunând lucruri despre cai în largul mării, despre cum soția lui are încredere în alții ca să învețe în cine să n-aibă încredere, lucruri pe care nu le înțeleg pe deplin, lucruri care poate nici măcar nu îmi sunt destinate mie.

Ne continuăm drumul până ce ajungem la un loc unde vârfuri pietroase și bolovani ies ca să întâlnească apa. Acum nu mai putem să înaintăm, trebuie să ne întoarcem. Poate că drumul de întoarcere va da cumva sens venirii noastre aici. Scoici plate, albe, strălucesc ici și colo, aduse pe mal. Mă aplec să le adun. Le simt în mână netede, curate și sfărâmicioase. Ne întoarcem și pornim de-a lungul plajei, continuăm să mergem, pare că străbatem o distanță mai lungă decât cea pe care am parcurs-o ca să ajungem la locul pe unde nu am putut trece, apoi luna dispare îndărătul unui nor mai întunecat și nu mai vedem pe unde călcăm. În acest moment Kinsella oftează, se oprește și aprinde lanterna.

— Ah, totuși femeile au aproape întotdeauna dreptate. Știi la ce sunt talentate femeile?

— La ce?

— La eventualități. O femeie bună poate să privească în viitor și să se prindă ce-o să se întâmple cu mult înainte ca vreun bărbat să se gândească la asta.

Luminează de-a lungul malului ca să ne găsească urmele în nisip, ca să ne luăm după ele la întors, dar singurele urme pe care le găsește sunt ale mele.

— Trebuie că aici m-ai luat în cârcă, zice.

Râd la gândul că l-aș putea căra, la imposibilitate, apoi îmi dau seama că a fost o glumă și că m-am prins.

Când luna iese din nou, bărbatul stinge lanterna și, la lumina lunii, găsim cu ușurință și urmărmă cărarea pe care am luat-o când am pornit-o dinspre dune. Când ajungem în vârf, nu mă lasă să-mi pun pantofii, mi-i pune el. Apoi și-i pune și pe ai lui și înnoadă șireturile. Urmează apoi o clipă de răgaz, în care rămânem să privim înapoi, spre apă.

— Vezi, unde până acum erau doar două lumini, acum sunt trei.

Privesc în largul mării. Cele două lumini sclipesc ca și până

acum, dar între ele se mai află una, care luminează constant.

— O vezi? întreabă el.

— O văd, răspund. E acolo.

Și atunci mă îmbrățișează și mă trage lângă el, ca și cum aș fi a lui.

6

După o săptămână de ploaie, într-o joi, vine scrisoarea. Nu mă ia prin surprindere, mai mult mă șochează. Deja am văzut semnele: șamponul pentru păduchi de la farmacie, pieptenii cu dinți deși. În galeria de cadouri sunt stive înalte de caiete de caligrafie și pixuri în diferite culori, rigle, seturi pentru desen tehnic. La magazinul de feronerie, cutiile pentru prânz, ghiozdanele și crosele pentru hurling sunt lăsate afară, în fața magazinului, unde pot fi văzute de femei.

Venim acasă și mâncăm supă, înmuind pâine în ea și rupând-o, sorbind nițel cu zgomot, acum, că ne cunoaștem. Apoi îl urmez pe Kinsella afară, la fânar, unde mă pune să-i promit că nu mă uit când sudează. Îmi dau seama că astăzi mă țin după el, dar nu mă pot abține. A trecut ora când vine poșta, dar nu îmi sugerează să mă duc după scrisori decât pe seară, după ce sunt mulse vacile, iar sala este măturată și frecată.

— Cred că-i vremea, spune el, spălându-și cizmele cu furtunul.

Iau poziție, folosind treapta de la intrare drept blocstart. Kinsella se uită la ceas și taie aerul cu palma. O zbughesc, alerg prin curte, pe alee, dau colțul strâns, deschid cutia, iau scrisorile și alerg înapoi până la treaptă, știind că timpul meu nu e la fel de bun ca ieri.

— Cu nouăsprezece secunde mai repede decât prima ta alergare, zice Kinsella. Și o îmbunătățire de două secunde față de ieri, cu toate că pământu-i ud. Ești iute ca vântul.

Ia scrisorile și se uită prin ele, dar astăzi, în loc să glumească în legătură cu ce se află în fiecare, face o pauză.

— Aia e de la mami?

— Știi, zice el, cred c-ar putea să fie.

— Trebuie să mă duc acasă?

— Păi, e adresată Ednei, așa că ce-ar fi să i-o dăm și s-o lăsăm pe ea s-o citească?

Intrăm în sufragerie, unde femeia șade cu picioarele sprijinite pe un scaun, frunzărind o carte cu modele de tricotat. În șemineu ard cărbuni și mici fuioare de fum negru alunecă înapoi în cameră.

— N-am apucat să curățăm hornul ăsta, John. Sunt sigură că trebuie să fie un cuib de ciori.

Kinsella lasă scrisoarea să alunece în poala ei, peste ce citește. Femeia se ridică în capul oaselor, deschide scrisoarea și o citește. E o singură foaie, mică, cu scris pe ambele fețe. O pune jos, apoi o ridică și o citește din nou.

— Ei bine, spune ea, ai un frățior nou. Patru kile și două sute de grame.

— Grozav, fac eu.

— Nu te purta așa, mă dojenește Kinsella.

— Ce?

— Iar școala începe luni, spune ea. Mama ta ne cere să te ducem la sfârșitul săptămânii ca să poată să-ți ia haine noi și toate cele.

— Deci trebuie să mă întorc?

— Da, răspunde ea. Dar nu știai asta?

Dau din cap a încuviințare și mă uit la scrisoare.

— N-aveai cum să rămâi veșnic aici cu noi, două harfe bătrâne.

Stau acolo, în picioare, și mă zgâiesc la foc, încercând să nu plâng. N-am mai făcut asta de mult și, când o fac, îmi

amintesc că este cel mai rău lucru cu putință. Nu îl aud, mai degrabă îl simt pe Kinsella ieșind din cameră.

— Nu te necăji, spune femeia. Vino-ncoace.

Îmi arată pagini cu pulovere tricotate și mă întreabă ce model îmi place mai mult — dar toate modelele par să se amestece încețoșat, așa că pur și simplu arăt către unul, albastru, care pare că ar fi ușor.

— Sigur că tu nu poți să-l alegi decât pe cel mai greu din carte, spune ea. Aș face bine să-l încep săptămâna asta, altfel până îl termin de tricotat o să fii prea mare pentru el.

Acum, că știu că trebuie să mă duc acasă, aproape că vreau să plec, să se termine odată. Mă trezesc mai devreme decât de obicei și privesc pe geam la câmpurile ude de-afară, la copacii din care picură apa și la dealuri — care par mai verzi decât atunci când am venit. Mă gândesc la vremea aceea și mi se pare că a trecut o veșnicie de-atunci, când făceam în pat și mă temeam că sparg lucruri. Kinsella stă prin preajmă toată ziua, făcând lucruri pe care de fapt nu le termină. Zice că nu are discuri pentru flex, nu are electrozi de sudură și nu găsește cleștele cu blocare. Spune că a făcut atât de multe lucruri în lunga perioadă cu vreme bună, încât n-a mai prea rămas nimic de făcut.

Am ieșit și ne uităm la vițeeii care se hrănesc. Kinsella a pregătit cu apă caldă înlocuitorul de lapte pe care îl sug din țâțe lungi, de cauciuc, până ce se termină. Este un sistem ciudat, să iei vițeeii de la vaci și să le dai înlocuitor de lapte,

astfel încât Kinsella să le mulgă și să vândă laptele, dar viței par mulțumiți.

— Mă duceți înapoi în seara asta?

— În seara asta? face Kinsella.

— Da, încuviințez din cap.

— Orice seară-i bună pentru mine, n-am încotro. Te duc când vrei, scumpo.

Mă gândesc la ziua care se întinde înaintea mea. Ziua este ca oricare alta, cu un cer cenușiu și plat care atârnă peste curte și copoiul ud care stă de pază în fața ușii de la intrare.

— Păi, atunci aș face bine să le mulg mai devreme, zice el. Așa.

Și trece pe lângă mine, îndreptându-se spre curte, ca și cum aș fi plecat deja.

Femeia îmi dă o geantă din piele cafenie.

— Poți să păstrezi vechitura asta, spune. Noi nu mergem nicăieri și nu am ce face cu ea.

Împăturim cele câteva haine pe care le am și le punem înăuntru, împreună cu cărțile pe care le-am cumpărat de la Webb's, în Gorey: *Heidi*, *Isprăvile lui Katy de mai târziu*¹¹, *Crăiasa zăpezii*. La început m-am chinuit cu unele cuvinte

mai lungi, dar Kinsella a ținut degetul sub fiecare, răbdător, până ce le-am ghicit sau le-am ghicit pe jumătate, apoi am făcut asta singură până ce n-am mai avut nevoie să ghicesc și am citit. A fost ca atunci când înveți să mergi pe bicicletă; am simțit cum mă desprind, libertatea de a merge în locuri în care înainte nu m-aș fi putut duce, și a fost ușor.

Doamna Kinsella îmi dă o bucată de săpun galben și prosopul de față, peria de păr. Pe când adunăm toate aceste lucruri, îmi amintesc zilele petrecute cu ea, de unde le-am luat, ce s-a spus câteodată și cum, în majoritatea timpului, strălucea soarele.

Fix atunci o mașină trage în curte. E un bărbat din vecini pe care mi-l amintesc din seara partidei de cărți.

— Edna, face el panicat, John e pe-aici?

— E în grajdul de muls, ar trebui să fie pe terminate.

Bărbatul aleargă în curte, greoi în cizmele lui de cauciuc, și o clipă mai târziu Kinsella vâă capul pe ușă:

— Joe Fortune are nevoie de o mână de ajutor la trasul unui vițel, spune el. Poți tu să termini cu grajdul de muls? Am scos cireada.

— Sigur că da.

— Mă întorc cât de repede pot.

— Știu c-așa o să faci.

Femeia trage pe ea haina de ploaie și iese în curte, îndreptându-se spre grajdul de muls. Mă așez neliniștită și mă întreb dacă ar trebui să merg să o ajut, dar ajung la concluzia că n-aș face decât să o încurc. Așa că mă așez lângă aragaz și mă uit înspre locul în care o lumină apoasă tremură peste spălător, reflectată din găleata de zinc. Aș putea să mă duc la fântână după apă, ca să aibă apă pentru ceai când o să se întoarcă în casă. Ar putea fi ultimul lucru pe care îl fac.

Îmi pun jacheta băiatului, iau găleata și-o iau de-a dreptul peste câmp. Știu drumul de-a lungul căii ferate și pe lângă vaci, gardurile electrice, pot de-acum să găsesc fântâna cu ochii închiși. Când trec pârleazul, cărarea nu pare aceeași pe care am urmat-o în prima seară petrecută aici. Drumul e acum noroios și lunecos pe alocuri. Îmi târăsc picioarele spre porțița de fier, apoi cobor scările. Zilele astea apa vine mult mai sus. În prima seară petrecută aici eram pe cea de-a cincea treaptă, dar acum mă aflu pe prima și văd apa ajungând până la marginea treptei de sub cea pe care stau, aproape înghițind-o. Stau acolo și respir, scot sunete pentru o vreme

ca să le aud întorcându-se la mine, pentru ultima oară. Apoi mă aplec cu găleata, o las să plutească, să înghită apă și să se scufunde, așa cum face femeia — dar când întind și cealaltă mână ca să o ridic, o mână exact ca a mea pare să iasă din apă și mă trage înăuntru.

Nu în seara aceea, nici în următoarea, ci abia în cealaltă, duminică, sunt dusă acasă. După ce m-am întors de la fântână, udă până la piele, femeia mi-a aruncat o singură privire și a rămas pironită locului înainte să mă îmbrățișeze, să mă ducă înăuntru și să-mi facă din nou patul. În dimineața următoare nu aveam febră, dar m-a ținut la etaj, mi-a adus băuturi fierbinți cu lămâie, cuișoare și miere, aspirină.

— N-are decât o răceală, îl aud pe Kinsella zicând.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

— Dacă n-ai spus asta de o sută de ori până acum!

— Dar...

— Nu s-a întâmplat nimic, iar copila e mare. Și cu asta basta!

Stau întinsă în pat cu sticla cu apă fierbinte, ascult ploaia și îmi citesc cărțile, urmărind mai îndeaproape ce se întâmplă și inventând câte ceva diferit pentru finalul fiecăreia din ele,

de fiecare dată. Ațipesc și am vise ciudate: despre junca rătăcită care se sperie noaptea pe țărm, despre vaci ciolănoase, cafenii, care nu au lapte în uger, despre mama cățărându-se într-un măr și rămânând înțepenită acolo. Apoi mă trezesc și beau supa și ce-mi mai dă femeia.

Duminică am voie să mă ridic și împachetăm din nou totul, ca mai înainte. Pe seară luăm cina, ne spălăm și ne schimbăm în hainele bune. Soarele s-a ițit, adastă în cline lungi, reci, iar curtea s-a uscat pe alocuri. Suntem gata mai repede decât mi-aș fi dorit și urcăm în mașină, luăm curba pe alee, urcăm pe strada din Gorey și continuăm de-a lungul drumurilor înguste, prin Carnew.

— Aici a pierdut tata la cărți junca roșie, spun.

— Așa? face Kinsella.

— N-a fost la un pariu? întreabă femeia.

— A avut ceva pagubă, comentează Kinsella.

Ne continuăm drumul prin Parkbridge, peste dealul unde se află vechea școală, apoi tragem pe aleea din fața casei. Poarta care dă înspre alee e închisă, iar Kinsella coboară ca s-o deschidă. Intră cu mașina pe poartă, o închide în urma lui și conduce foarte lent spre casă. Simt acum că femeia se

hotărăște dacă ar trebui sau nu să spună ceva, dar nu știu cu adevărat ce anume și nu-mi oferă niciun indiciu. Mașina se oprește în fața casei, câinele latră, iar surorile mele aleargă afară. Îmi văd mama privind pe fereastră, ținând în brațe ceea ce este acum penultimul copil.

Înăuntru, casa se simte umedă și rece. Linoleumul este tot numai urme murdare de încălțări. Mami stă acolo cu fratele meu mai mic și mă privește.

— Ai crescut, spune ea.

— Da, răspund.

— „Da“, ai? face ea, și ridică din sprâncene.

Le urează seară bună celor doi Kinsella, le spune că sunt bineveniți, să se așeze — dacă găsesc un loc unde să stea — și umple ceainicul din găleata de sub masa din bucătărie. Iau jucăriile de pe scaunul de mașină de sub geam, ca să fac loc. Se scot căni din bufet, se taie o jimblă, apar untul și gemul.

— Ah, ți-am adus gem, zice doamna Kinsella. Mary, adu-mi aminte să ți-l dau.

— Pe ăsta l-am făcut din rubarba pe care mi-ai trimis-o, zice mama. ăsta-i ultimul.

— Ar fi trebuit să mai aduc, spune femeia. Nu mi-am dat

seama.

— Unde-i noua achiziție? întreabă Kinsella.

— Aa, e sus în cameră. O să-l auziți destul de curând.

— Te lasă să dormi noaptea?

— Când da, când nu, răspunde mama. Același copil poate să cârâie la orice oră.

Surorile mele se uită la mine de parcă aş fi o verişoară englezoaică, se apropie ca să-mi atingă rochia, cataramele de pe pantofi. Par diferite, mai subțiri, și nu au nimic de spus. Ne așezăm la masă, mâncăm pâinea și bem ceaiul. Când se aude un plânset de la etaj, mama îl dă pe fratele meu doamnei Kinsella și se duce sus să aducă bebelușul. E roz și plânge, cu pumnii strânși. Arată mai mare decât ultimul, mai puternic.

— Ce copil frumos. Dumnezeu să-l binecuvânteze, spune Kinsella.

— E o comoară, zice doamna Kinsella, ținându-l pe celălalt. Mama le mai toarnă ceai cu o mână, se așază și își scoate sânul pentru bebeluș. Faptul că se întâmplă în fața lui Kinsella mă face să roșesc. Când vede că roșesc, mama îmi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare.

— Dumnealui nu-i aici? întreabă Kinsella.

— A ieșit mai devreme, unde-o avea de mers, spune mama.

Între ei începe o conversație mărunță, iar o vreme cuvintele trec de la unul la altul, se ciocnesc între ele. La scurt timp după aceea, afară se aude o mașină. Nu se mai rostește niciun cuvânt până când nu apare tatăl meu, care își aruncă pălăria pe bufet.

— Bună seara tuturor, spune el.

— Dan, îl salută Kinsella.

— Ah, iată și copilul rătăcitor! Te-ai întors la noi, ai?

Spun că da.

— V-a făcut necazuri?

— Necazuri? spune Kinsella. E cuminte ca un mieluşel fata asta.

— Aşa? zice tata, luând loc lângă noi. Ei bine, asta-i o uşurare.

— Poate vrei să te așezi la masă, zice doamna Kinsella, să ieși cina.

— Am luat o cină lichidă în Parkbridge.

Mama mută bebeluşul la celălalt sân și schimbă subiectul:

— S-a mai întâmplat ceva pe la voi?

— Nici urmă, spune Kinsella. La noi totul e liniștit.

Și atunci strănut, vâr mâna în buzunar după batistă și-mi suflu nasul.

— Ai răcit? întreabă mama.

— Nu, spun răgușită.

— Nu?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ce vrei să zici?

— N-am răcit, spun.

— Am înțeles, zice, aruncându-mi o altă privire pătrunzătoare.

— Copila a fost la pat în ultimele două zile, spune Kinsella. A prins un guturai mic.

— Mda, zice tata, nu poți să ai tot timpul grijă de ei. O știi și tu prea bine.

— Dan! zice mama, cu vocea oțelită.

Doamna Kinsella pare stânjenită, cum era în ziua cu agrișele.

— Știți, cred că-i timpul să ne luăm tălpășița, spune Kinsella. E drum lung până acasă.

— Ah, da' cine vă aleargă? zice mama.

— Nu ne-aleargă nimeni, Mary, doar cele de toată ziua.

Vacile astea nu-ți dau nicio ocazie să lenevești.

Se ridică, îl ia pe frățiorul meu de la soția lui și i-l dă tatălui meu. El ia copilul și se uită de-a curmezișul camerei, la bebelușul care sugă. Strănut și-mi suflu iar nasul.

— Te-ai întors bine căptușită, zice tatăl meu.

— Nu-i nimic ce n-a mai avut și n-o să mai aibă, spune mama. Cu siguranță circulă ceva.

— Ești gata să mergem acasă? întreabă Kinsella.

Atunci doamna Kinsella se ridică, își iau rămas-bun și ies. Îi urmez la mașină, împreună cu mama care încă ține bebelușul în brațe. Kinsella scoate cutia cu gem și sacul de cartofi de 25 de kile.

— Aștia-s făinoși, spune. Din soiul Queen¹², Mary.

Mai zăbovim acolo un pic, apoi mama le mulțumește și spune că a fost frumos din partea lor să mă țină.

— Niciun deranj, face Kinsella.

— Fata a fost binevenită și e binevenită din nou oricând, zice doamna Kinsella.

— Îți face cinste, Mary, spune Kinsella. Iar tu vezi de carte, îmi spune mie. Când vin aici vreau să văd stelute aurii pe caietele tale de caligrafie.

Mă sărută, femeia mă îmbrățișează, iar apoi îi urmăresc cum se urcă în mașină, simt ușile închizându-se, tresar când pornește motorul și mașina se îndepărtează încet-încet. Kinsella pare mai dornic să plece decât a fost să vină înapoi.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? zice mama, acum că mașina a plecat.

— Nimic, zic.

— Spune-mi.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Chiar dacă cea cu care vorbesc e mama, am învățat destul, am crescut îndeajuns încât să-mi dau seama că nu trebuie să pomenesc nici o vorbă despre cele întâmplate. S-a ivit ocazia perfectă să tac.

Aud mașina frânând pe pietrișul din alee, ușa deschizându-se, apoi fac ce fac cel mai bine. O fac fără să gândesc. Iau startul din picioare și fug pe alee. Îmi simt inima nu în piept, ci în mâini, și pare că o car cu ușurință, ca și cum aș fi devenit mesagerul a ce se întâmplă înăuntrul meu. Mai multe lucruri îmi trec fulgerător prin minte: băiatul de pe tapet, agrișele, momentul în care găleata m-a tras la fund, junca rătăcită, salteaua umedă, a treia lumină. Mă gândesc la vara mea, la

clipa prezentă, cel mai mult la clipa prezentă.

Când iau curba și ajung în punctul unde nu îndrăznesc să privesc, îl văd acolo, trăgând zăvorul de la poartă, închizându-o. Are ochii în pământ și pare că-și privește mâinile, urmărește ce face. Picioarele îmi zdupăie de-a lungul pietrișului brut, de-a lungul fâșiei de iarbă neîngrijită din mijlocul aleii noastre. De un singur lucru îmi pasă acum, iar picioarele mă duc într-acolo. De îndată ce mă vede, se oprește și rămâne încremenit. Nu ezit, ci continui să alerg, iar în momentul în care ajung la el poarta e deschisă, eu mă izbesc de trupul lui și bărbatul mă ridică în brațe. Mă ține strâns, într-o îmbrățișare lungă. Simt cum inima îmi bubuie în piept, cum răsuflu greoi, apoi inima și răsuflarea mi se liniștesc diferit. La un moment dat, care pare mult mai târziu, o pală bruscă de vânt scutură peste noi picături de ploaie mari, grase din copaci. Am ochii închiși și îl simt, îi simt căldura ieșind din hainele lui cele bune. Când în cele din urmă deschid ochii și mă uit peste umărul lui, îl văd pe tatăl meu venind cu mers hotărât și ferm, cu bastonul în mână. Mă țin ca și cum m-aș îneca dacă mi-aș da drumul, ascult femeia care când suspină, când plânge, de parcă ar plânge de-acum

nu pentru unul, ci pentru doi. Nu îndrăznesc să țin ochii deschiși și totuși o fac, privind lung spre alee, peste umărul lui Kinsella, văzând ceea ce el nu vede. Dacă o parte din mine vrea din toată inima să mă lase jos și să-i zic femeii care m-a îngrijit atât de bine că nu o să spun niciodată, niciodată, ceva mai profund mă reține acolo, în brațele lui Kinsella, mă face să mă agăț de el în continuare.

— Tati! îl avertizez, îl numesc. Tati.

¹ Rasă de vite din nord-estul Angliei.

² Joc de cărți de origine irlandeză.

³ Electricity Supply Board — principala companie energetică din Irlanda.

⁴ Băutură răcoritoare vândută în Irlanda și considerată parte distinctă a identității culturale a irlandezilor.

⁵ Comunitatea Economică Europeană.

⁶ Sintagmă referitoare la supraproducția de unt, folosită mai ales pentru a descrie consecințele politicii agricole adoptate în Uniunea Europeană în anii 1970.

⁷ Copilă, folosit ca termen de alint (în irlandeză, în orig.).

⁸ În vara anului 1981, în închisoarea Long Kesh din Irlanda de Nord a avut loc în fiecare săptămână câte un deces cauzat de greva foamei. Astfel și-au pierdut viața zece membri IRA.

⁹ Prim-ministrul (în irlandeză, în orig.).

¹⁰ Joc de cărți în care, atunci când un participant face careu, toți ceilalți trebuie să se grăbească să ia o lingură de pe masă. Cel care rămâne fără lingură primește o literă, iar jucătorii sunt eliminați pe rând, pe măsură ce strâng literele ce formează cuvântul „lingură”.

¹¹ Al treilea volum din seria *What Katy Did* (*Isprăvile lui Katy*) de Susan Coolidge.

¹² British Queen, soi de cartofi cultivați în Irlanda.